

vor Kirke. Alle ligger de og kives om vor Saligheds Sag. Se, det er just al den Splidagtighed, der længe har gjort mig saa trang om Hjertet, saa jeg mangan Gang ligefrem tykkes, at jeg kan ikke forstaa, hvordan det skal blive mod Enden.“

Emanuel nikkede.

„Der taler du sandt, Jens Hansen!“

„Se, jeg har nu netop i den sidste Tid i Anledning af dette hersens Vennemøde tænkt saa meget paa, om dog ikke snart den Mand vilde opstaa, der saadan med Aandens rette Myndighed kunde samle de adsplittede Dele af Vorherres Menighed i vort Land. Og derfor er jeg nu kommen herover til dig for saadan ligeud at sige dig, hvad jeg nu er bleven ganske sikker paa, — at du er Manden, Emanuel!“

Der rørte sig et lønligt, halvt lidelsesfuldt Smil omkring Emanuels Mund.

„Hvorfor troer du det saa vist, Jens Hansen?“ sagde han.

„Aa jo, — jeg har jo ogsaa hørt om, hvad der er gaaet for sig her i den senere Tid. Jeg veed nu, hvordan jeg i sin Tid tog ganske fejl af dig, fordi jeg ikke forstod dig paa rette Maade, vil jeg sige! ... Men forresten saa havde jeg ogsaa forgangen Dag saadan en løjerlig Forklaring, eller hvad man nu skal kalde det. Det var ligesom en Stemme indeni mig, der sagde, at jeg skulde ... jeg skulde tage herover til dig og faa dig i Tale.“

„En Stemme, siger du?“

„Ja ... saadan en indvendig Røst, som jeg ikke siden har kunnet blive kvit. Immer er den bleven ved at minde mig, og jeg fik ikke Fred, før jeg var taget herover for at snakke med dig. Det var ligesom der laa en hel Betydning deri. Hver Gang jeg med Bekymringsfuldhed har tænkt paa dette Vennemøde, var det ligesom En sagde til mig: Emanuel, han er Manden! Han har Myndigheden! — —“

Emanuel hørte intet længer. Han havde bøjet sig fremover i den heftigste Sindsbevægelse.

Tegnet! tænkte han, mens en hellig Indvielses Gysning sænkede sig ned igennem ham.